

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 395: Lại Nói: Là Tướng Ngôn Thuyết, Là Tướng Danh Tự, Là Tướng Tâm Duyên. Rốt Ráo Bình Đẳng, Cho Đến Duy Chỉ Là Nhất Tâm, Nên Gọi Là Chân Như

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 033)

Chuyên ngữ: Tịch Minh

【Lại nói: Là tướng ngôn thuyết, là tướng danh tự, là tướng tâm duyên. Rốt ráo bình đẳng, cho đến duy chỉ là nhất tâm, nên gọi là Chân Như.】

Thế Tôn trong kinh này dạy chúng ta thọ trì, chính là thọ trì “Kim Cang Bát Nhã Ba La Mật”, thọ trì bằng cách nào? Không chấp tướng danh tự, không chấp tướng ngôn thuyết, không chấp tướng cảnh giới, hoàn toàn giống với những gì đã giảng trong “Khởi Tín Luận”. “Khởi Tín Luận” nói là tướng ngôn thuyết, là tướng danh tự, là tướng tâm duyên. “Khởi Tín Luận” của Bồ Tát Mã Minh, quả thực là Tông kinh luận, ba câu ngài nói này, dựa trên cơ sở Thế Tôn dạy chúng ta cách thọ trì “Kim Cang Bát Nhã Ba La Mật” trong “Kinh Kim Cang”, chính là sự việc như vậy. Hai câu trước đã giảng qua rồi (*), thế nào gọi là tướng tâm duyên? Ngài [Mã Minh Bồ Tát] giảng chỗ này rất dễ hiểu, duyên là phan duyên; chấp trước, phan duyên, đây là phiền não, đây chính là nghiệp chướng.

Người học Phật, ngày ngày niệm “tôi phải tiêu nghiệp chướng”, nghiệp chướng tiêu bằng cách nào? Lạy Phật, tụng kinh, thì tiêu được nghiệp chướng ư? Lạy bộ “Lương Hoàng”, lập đàn Thủy Lục, tiêu nghiệp chướng ư? Tiêu thì có tiêu, tiền trong túi tiêu đi không ít, nhưng chướng thì chưa tiêu, chướng quả thật chưa tiêu, mà tiền trong túi thì tiêu mất. Cho nên tôi vừa nhìn là tôi hiểu, tôi rõ ràng, là có tiêu, tiền trong túi tiêu rồi, nhưng chướng chưa tiêu. Làm thế nào để tiêu trừ nghiệp chướng? Là tướng tâm duyên, không phan duyên, không chấp trước, thì quý vị liền tiêu trừ được, tâm quý vị thanh tịnh, thì quý vị được

tự tại. Trong tâm quý vị vẫn còn lo âu, vẫn còn vương bận, vẫn còn phiền não, đó đều là nghiệp chướng, đó liền gọi là tướng tâm duyên.

Thứ này cần phải lìa bỏ, vì sao phải lìa bỏ? Vì nó là giả. Trong tâm thanh tịnh không có thứ này, trong chân tâm bản tánh không có. Những thứ Phật dạy chúng ta phải lìa bỏ, đều là những thứ vốn không có trong chân tâm bản tánh. Những thứ có sẵn, Phật không bảo chúng ta lìa bỏ: trí tuệ, đức năng, tướng hảo, trang nghiêm, vô lượng quang, vô lượng thọ, những thứ này trong tâm thanh tịnh vốn có, Phật đều dạy chúng ta phải chứng đắc. Phiền não, lo âu, vương bận, vốn dĩ là không có! Đều là Không. Phật dạy chúng ta câu nào cũng là lời tốt lành, câu nào cũng là lời chân thật, không có một câu nào lừa dối chúng ta; học Phật mà không minh lý thì sao được? Muốn minh lý thì nhất định phải đọc kinh, nhất định phải xem chú giải; kinh và chú giải nếu đọc không hiểu, xem không rõ, thì hết cách rồi, đành phải nghe giảng; đây chính là lý do vì sao không thể không nghe kinh.

Hạng người nào có thể không cần nghe kinh? Có hai hạng người: Một là người đã minh đạt, thông đạt, giác ngộ tất cả, tức là tâm quý vị đã thanh tịnh, cũng chính là như chỗ này nói: tướng ngôn thuyết, tướng danh tự, tướng tâm duyên thấy đều đã lìa bỏ hết rồi, thì có thể không cần nghe kinh. Bất luận quý vị tu học pháp môn nào, trong đời này quý vị quyết định thành tựu, có thể chứng quả. Vẫn còn một hạng người nữa có thể không cần nghe kinh, đó là người thật thà; tuy họ chẳng hiểu gì cả, bảo họ niệm một câu A Di Đà Phật, họ từ sáng đến tối A Di Đà Phật, A Di Đà Phật, ngoài A Di Đà Phật ra, trong tâm trí họ chẳng có gì khác, hạng người này không cần nghe kinh, tương lai họ sẽ đứng mà vãng sinh, ngồi mà vãng sinh, họ thực sự thành tựu. Chính là hai hạng người này!

Tâm đã không thanh tịnh lại còn không thật thà, điều này thì hết cách rồi, đây là phần đông mọi người, vừa không thanh tịnh, lại không thật thà, vậy thì đành phải nỗ lực học tập cho thật tốt. Chúng ta không phải là hai hạng người này! Nếu không nhận chân, không học tập cho tốt, thì hết cách. Do đây có thể thấy, thật thà không dễ, thật thà là thượng thượng căn. Quý vị chớ coi thường một số bà cụ ở nông thôn không biết chữ, chỉ với một câu A Di Đà Phật mà niệm đến cùng, đó chính là người thượng thượng căn, đời này của bà quyết định vãng sinh, phẩm vị vãng sinh đều rất cao.

Lìa bỏ được ba việc như vậy, thì “Rốt ráo bình đẳng”; rốt ráo bình đẳng chính là vạn pháp bình đẳng, không chỉ Mười pháp giới bình đẳng, Lục đạo

bình đẳng, mà không có một pháp nào không bình đẳng. Bất bình đẳng từ đâu sinh ra? Từ trong phân biệt vọng tưởng mà sinh ra. Quý vị có phân biệt thì không bình đẳng, có chấp trước thì lại càng không bình đẳng. Lìa khỏi tất cả phân biệt chấp trước, vạn pháp nhất như, vạn pháp bình đẳng.

“Cho đến duy chỉ là nhất tâm”, trong Tịnh tông chúng ta niệm Phật cầu là nhất tâm bất loạn, cái nhất tâm này hiện tiền. Nhất tâm chính là chân như bản tánh. Nhất tâm hiện tiền chính là Thiền tông nói “minh tâm kiến tính”, chính là Giáo hạ nói “đại khai viên giải”, cách nói tuy khác nhau nhưng ý nghĩa hoàn toàn giống nhau, cùng một cảnh giới. “Nên gọi là Chân Như”, đây là thật, không phải giả. Tất cả vạn pháp hiện ra, mười pháp giới y chánh trang nghiêm, tướng giống như tánh, tánh giống như tướng, cho nên gọi là chân như. Tánh là chân thật, tánh tướng nhất như, chân như, chân như là có ý nghĩa như vậy.

Chú thích:

(*) Ý của Lão Hòa thượng ở đoạn này là: Trong các phần giảng trước (hoặc các tập trước đó), Ngài đã giảng giải chi tiết về việc phải “lìa tướng ngôn thuyết” và “lìa tướng danh tự” rồi. Do đó, đến đoạn này Ngài không lặp lại nữa, mà đi thẳng vào việc giải thích câu thứ ba: “*Thế nào gọi là tướng tâm duyên?*”